

»Jag eljest några underverk förrätta ernat,
 Men sen jag fåfängt nog mot sagde tomhet spjernet,
 Trakterar jag blott med reciter, ej kritiker,
 Berättar, huru Hauser spelar, Finklohr skriker,
 Upphöjer Fransmohrtigrar, täcka dubbelgracer
 Och andra sköna nymfer i tricot och gazer,
 Beskrifver soiréer, baler och picknicker,
 Lär, hur man sinnesrus med svala ögon dricker,
 Om evangelium och menskokärlek talar,
 Mitt hjerta dock med små utgiutelser hugsvalar,
 Strör mellan allt en stump på rim finurligt skapad, 10
 Så sockersöt, så nått, så slickad och så skrapad,
 Romaunter delar ut för veka jungfrusinnen,
 Af *bon ton* fulla och utaf salongens minnen,
 Och först och sist lycksalighetens öar prisar,
 För döfva och för blinda klarligen bevisar,
 Att intet mer för menskans goda ro behöfves,
 Än att hon somnar lätt, då hon så kärligt söfves.
 Så ser jag nu min dag i tidens ström förrinna,
 Viss att min mödas frukt ej nånsin skall försvinna.»
 Mitt herrskap bugen Er och uppå hatten lyften,
 Den anden är den kända med de »Finska syften»! 20

Momus.

189 ETT BORGÅ TIDNINGS SPECIMEN.

Saima n:o 10 6.III 1845

Borgå Tidning med den utvidgade Redaktionen har icke haft försyn
 åter vända sig mot Saima med ett af dessa moraliskt nedsättande 30
 invektiver, på hvilka äfven bladets publicistiska konsorter varit så
 frikostiga. För vår egen skuld kunde vi gerna lemna allt af denna sort
 åt det tysta föraktet eller rättare åt medlidandet. Ty vi se deri mindre
 gemen afsigt, än småsinnets och svaghetens oförmåga att styra sin
 harm. Men då beskyllningen åter gäller falsifikation, så förbinder oss
 vår aktning för allmänheten att visa dess grundlöshet.

I B. T. för år 1844 N:o 77 sp. 6 rad. 6 ff. heter det: »Saima talar
 mycket derom, att skollärens löner äro alltför otillräckliga. Då man
 likväl betänker att de nyligen blifvit ökade med mer än dubbelt» o. s. v. 40
 – Detta påstående rättades på gifven anledning i B. T. N:o 90 för
 samma år sålunda, att det förklarades för ett »mindre korrekt uttryck.»

I Tidningen »Studier, Kritiker och Notiser» N:o 31 för förlidet år
 upprepas efter B. T. förstnämnda påstående, att skollärens i
 Finland löner blifvit mer än fördubblade. Ingen rättelse af uppgiften
 har i detta blad varit synlig.

I N:o 6 och 7 för detta år företog nu Saima en granskning af
 förhållandet. I denna omnämnde vi B. T-s förvillande uppgift, samt
 dess reproducerande i Svenska blad, och kallade densamma längre
 fram för ett ur luften gripet föregifvande. Men vi försummade icke att
 dertill foga den förklaring, det B. T. »sednare på sätt och vis rättat den 50
 falska uppgiften.» tilläggande, att »vi kunde lemna saken derhän, om
 påståendet icke vunnit en större offentlighet än dess återtagande.»

Detta är species facti. Nu har B. T. icke haft försyn förklara vårt
 förfarande för bedrägligt, påstående, att Saimas uppgifter angående
 dess yttranden äro »osanna». För att göra detta troligt, har B. T. citerat

sina öfriga yttranden i frågan men icke det af oss tadlade i N:o 77, att nemligen skollärarens löner skulle blifvit »ökade med mer än dubbelt,» samt ökat sin skuld med det tillägg, att falsifikationer vore något i Saimas spalter helt vanligt.

Vi göra läsaren till domare öfver ett dylikt vederbörande Tidningsredaktioners uppförande. Huruvida Hr. Lektor Öhman, B. Ts. Redaktör, skall finna sig befogad återtaga den orättvisa och smutsande beskyllningen, derom kunna vi icke på förhand döma. Erfarenheten har lärt oss, att en sådan känsla för, hvad heder och rätt bjuda, hos åtskilliga Finlands Tidningsredaktioner icke är att påräkna. Att de innerligen hata kritiken, derpå hafva vi deremot sett prof; men den moraliska smutskastningen synes icke i lika grad vara dem förhatlig.

190 HR. CYGNAEI TIDSKRIFT.

Saima n:o 10 6.III 1845

Vi omnämnde i sednaste Nummer denna utlofvade nyhet i landets periodiska litteratur och skynda att här nedan införa Utgifvarens anmälan. I allmänhet kunna dylika litterära produkter i landet påräkna ett större antal läsare, och t. e. Tidskriften *Suomis öde* är ännu i friskt minne. Men flera omständigheter verka i förevarande fall till bättre förhoppningar.

H:r Cygnæus eger såsom litteratör ett i fäderneslandet känt och älskadt namn. Han är af varmaste hjerta uti allt, hvad som rörer eget land, optimist i detta ords ädlaste betydelse. Ty han förgyller icke dåligheten, men går den förbi och uppsöker kärleksfullt allt godt och ädelt, och den glans hans af detta sträfvande eldade fantasi breder öfver föremålet är intagande, äfven om den till en del kunde anses för lånad. Vi dela visserligen Morgonbladets åsigt af Hr Cs »originela oesterrättlighet» i stilen. Men vi anse för afgjordt, att mycket häraf i nu utlofvade arbete skall försvinna, emedan föremålet för Hr Cs »ögnakast» är rikare än eljest och tillåter honom dröja vid *fakta*, icke tvingar honom att ersätta dessa med fantasispel och hopade reflexioner, samt emedan detta föremål är utlandet, icke hans kära fäderneslands förhållanden.

Ett skäl för Hr Cs, landsmän att med mer än vanlig välvilja omfatta företaget är sjelfva hans vistelse på fremmande kust. Ref. har större orsak än de flesta att erkänna, att denna omständighet kan af dem behjertas, och att den lofliga bildningstörst, som förer till resor i fremmande land, inom våra landamären finner bifall äfven genom ädel uppmuntrande handling. Han är derföre öfvertygad, att en sådan välvilja äfven skall komma Hr C. till godo, och att den skall leda flera landsmän än eljest att glädja Hr C. med ett varmt erkännande inom fosterlandet. Lätt kan hvar och en föreställa sig det olika inflytande, ett glädjande eller nedslående budskap från hemmet skall utöfva på Hr Cs framtid såsom skriftställare, och för hvar och en enskild är det en ringa uppoffring att medverka till det glada budskapet. Vi skulle ångra att hafva påmint härom, om vi icke vore öfvertygade, att det icke skett förgäfvets.